

draget sig. Da han imidlertid er saa godt som helt uarbejdsdygtig, hvilket fremgaar af en vedlagt Lægeattest, andrager han om en Forhøjelse af Invalideunderstøttelsen samt om, at den Gæld paa 700 Kroner, han under sit Sygeleje har paadraget sig, maa blive betalt af Staten, da han ikke ser nogen Mulighed for uden Hjælp at faa den afgjort, og endelig om, at der maa blive tilstaaet ham et Beløb til Betaling af den Bandage, han efter Lægens Forskrift har anlagt, og som skal fornyes hvert Aar.

2 Bilag medfølger.

Et *Mindretal* (L. Rasmussen) foreslaar at henvise Andragendet til *Finansministerens* Overvejelse.

3. Fra *Foreningen af Ingeniører i Statens Tjeneste* om, at den Anciennetetsansættelse for Baneingeniør J. L. C. Larsen, der har fundet sin Afgørelse ved Tillægsbevillingsloven for Finansaaret 1917—18, maa blive optaget til fornyet Overvejelse af Rigsdagen. (Indbragt den 3. Oktober 1918 af det 7de Medlem for Randers Amt, *Harboe*).

Ved en Anmærkning til Tillægsbevillingsloven for 1916—17 blev der tillagt Baneingeniør J. L. C. Larsen Anciennetet i 23de Lønningsklasse fra den 1. Juli 1912 at regne, da han blev konstitueret, hvilket formentlig ikke kan forstaaes anderledes, end at Baneingeniøren skulde stilles, som om han var udnævnt til Banebestyrer fra det anførte Tidspunkt, og at han altsaa i Henhold til § 5 i Lønningsloven af 27. Maj 1908 skulde regnes for at være indtraadt fra dette Tidspunkt paa næstlaveste Lønningstrin (5 202 Kroner) i 23de Lønningsklasse, eftersom han den Gang som Baneingeniør paa ældste Lønningstrin allerede havde en Lønning (5 100 Kroner), der var højere end det laveste Trin i 23de Lønningsklasse (4 800 Kroner). Imidlertid blev der ikke i den vedkommende Anmærkning til Tillægsbevillingsloven opført den af den foregaaende Tekst resulterende Udgiftspost, lydende paa det fremkommende Alderstillæg, og Statsbanernes Regnskabsafdeling anviste derfor ikke dette Beløb til Udbetaling. Baneingeniør Larsen gjorde saa i en Skrivelse Ministeriet for offentlige Arbejder opmærksom paa den formentlige Fejl, men fik som Svar kun den mundtlige Meddelelse fra Generalsekretæren ved Statsbanerne, at der af de og de Grunde ikke skønnedes at foreligge nogen Fejl, og først efter at Baneingeniøren i en fornyet Skrivelse til Ministeriet havde gjort opmærksom paa, at hvis de af Generalsekretæren anførte Grunde skulde fastholdes, vilde der fremkomme en Meningsløshed i Anmærkningens Affattelse paa et andet Punkt, blev det af Generaldirektøren i en Samtale meddelt Baneingeniøren, at det maatte indrømmes, at der var begaaet en Fejl, og at Generalsekretærens Fortolkning ikke blev fastholdt, men at Finansudvalget, der var adspurgt, ikke havde villet foreslaa Tinget at bevilege det paagældende Beløb. Samtidig modtog Baneingeniøren en Skrivelse af 20. April 1918 fra Ministeriet, der meddelte, at det havde stillet Forslag om en Bevilling paa Tillægsbevillingsloven for 1917—18, der imødekom den af Ingeniøren hævdede Opfattelse, men at Forslaget ikke havde vundet Tilslutning i Rigsdagen. Andragerne er nu af den Mening, at Finansudvalget neppe har forstaaet det fremkomne Forslag som Indrømmelse af en begaaet Fejl, da det ikke kan antages, at Udvalget vilde vægre sig ved at afhjælpe en saadan, og de anmoder derfor under Henviisning til en længere Udvikling af Sagens Enkeltheder om, at Sagen maa blive optaget til fornyet Overvejelse, og at der med den i den anførte Anmærkning til Tillægsbevillingsloven for 1916—17 givne Begrundelse maa blive optaget paa det kommende Finanslovsforslag en Udgiftspost, lydende paa et Alderstillæg for Baneingeniør Larsen paa 402 Kroner aarlig, at regne fra Tidspunktet for hans Udnævnelse til Baneingeniør af 1ste Grad den 1. Oktober 1916.

1 Bilag medfølger.

Udvalget gør ikke Indstilling.